

Miezul tierbinte al certitudinii

Intro istorie milenară — de-a lungul căreia, luptând fără încetare pentru libertate socială și națională, pentru apărarea ființei sale ca neam, și-a făurit, din jertfă în jertfă și din victorie în victorie, conștiința dăinuiri perene pe strămoșescul pământ al Patriei — poporul român a cunoscut de timpuriu sentimentul tonic al acelei clipe născute din trecut dar cu fața spre viitor, numită, simplu, speranța. Și au trăit, astfel, românii, prin vrerea și brațul lor, clipele strălucitoare izbînzi de la Posada și Rovine, de la Podul Înalt și Călugăreni, înclăstările de foc ale ridicărilor revoluționare din 1784, 1821 și 1848, eroicele împliniri de la Plevna și Mărășești. Speranța s-a numit atunci, rînd pe rînd, Basarab Întîiul și Mircea cel Bătrîn, Ștefan cel Mare și Iancu de Hunedoara, Mihai Viteazul, Horia, Cloșca și Crișan, Tudor Vladimirescu, Nicolae Bălcescu și Avram Iancu, deopotrivă cu mulțimea nenumărată a eroilor căzuți, adesea fără nume, din Carpați pînă la Marea Neagră și din Maramureș pînă la Dunăre ; iar ea, speranța, s-a intruchipat, în cele din urmă, în clipele incandescente ale înfăptuirii idealului de unitate și de independență națională.

Drumul istoric de la speranță la certitudine nu l-a parcurs, însă, poporul român decît atunci cînd, prin glorioasa dirzenie a clasei muncitoare din România, a Partidului ei Comunist, în marile bătălii de clasă din primele decenii ale veacului nostru, s-a săvîrșit suprema biruință, a Revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă din august 1944. Și au trăit românii, apoi, momentele de răscruce ale noului ev, socialist, marcat de extraordinara reconfirmare economică și socială, etică și culturală, internă și internațională, izvorită tumultuos din neuitatul Congres al IX-lea al Partidului, prin înalta înțelepciune și energicul imbold ale Omului ales atunci la cirna națiunii. Speranța acestui ev nou, la al cărui suflu activ El pusese vajnicul său umăr muncitoresc încă din fragedă tinerețe, a suit acum, în patru cincinale succesive, treptele certitudinii, dovedind lumii întregi trîdnicia de granit a aceluia edificiu pe care îl numim cu mîndrie patriotică și revoluționară : societatea socialistă românească multilateral dezvoltată.

Certitudinea naște certitudine. Căci miezul ei, izvorit neconținut din voința întregului popor român de a-și construi viitorul fericit al comunismului, urmînd calea trasată de partidul călăuzit de gîndirea cutezător revoluționară și profund umanistă a mult tubitului său secre-

tar general, a fost, este și va rămâne mereu la temperatura înaltelor energii creatoare. Miezul fierbinte al certitudinii, al garanției acestui fericit viitor românesc, al împlinirilor prefigurate cu mina sigură a marilor ziditori de istorie, poartă acum chipul celui care i-a dat pentru totdeauna numele epocii făurite de mintea sa luminată și de inima lui ardentă, al celui pe care al XIII-lea Congres al P.C.R., exprimând dorința unanimă a poporului nostru, l-a reales în fruntea partidului NICOLAE CEAUȘESCU. Cel mai proaspăt prin tinerețea lui de spirit și cel mai viguros prin forța lui constructivă moment de răscruce al bimilenarei istorii a poporului român — Congresul al XIII-lea al partidului — constituie, astfel, prin strategia de geniu și mina fermă a conducătorului reales, linia de perspectivă a Patriei spre anul 2000, trăsind jaloanele concrete ale unei dezvoltări care va depăși cele mai îndrăznețe gânduri visate vreodată pe acest pământ, propulsind România, într-un termen istoric relativ scurt, în societatea comunistă. Datorită acestui Congres, însuflețit prin vastele dimensiuni ale viitorului conturat în documentele adoptate, noul început de veac nu va mai găsi poporul român doar în pragul speranțelor, ci în poarta triumfală a certitudinii.

Acum, la puțină vreme după încheierea marelui forum al comunistilor, moment definitoriu în devenirea României pe scara istoriei, spre făurirea acelei civilizații materiale și spirituale superioare, acelei uriașe activități creatoare proprii comunismului, descifrăm cu claritate în documentele recentului Congres sensul atit de semnificativ al unității și continuității luptei poporului român pentru o viață mai bună, pentru o înaltă calitate a vieții, pentru libertatea oamenilor muncii, fără deosebire de naționalitate, de a-și construi propriul destin, în pace și bună înțelegere cu toate popoarele lumii, de a-și asigura independența Patriei. Raportul prezentat de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, document de însemnătate istorică, strălucită analiză a prezentului și viitorului românesc, îmbogățește experiența poporului nostru în edificarea societății socialiste și comuniste, reliefând sarcinile de importanță deosebită ale celui de al VIII-lea cincinal, care va fi de natură să conducă România contemporană în rindul națiunilor dezvoltate ale omenirii. Hotărârile adoptate la marele Congres pun în lumină activ, în spirit revoluționar, împlinirile majore ce stau în fața poporului nostru în perspectiva noului mileniu al istoriei, și ele poartă sigiliul certitudinii sub semnul realegerii în suprema funcție de secretar general al Partidului Comunist Român a eminentului nostru conducător, tovarășul Nicolae Ceaușescu, eveniment primit de toți oamenii de artă, odată cu întreaga țară, cu întreaga suflare românească, cu simțămîntul înălțător al trăirii istoriei la cotele ei cele mai avîntate.

